

симостъ: „Послание отъ небето“ — най-солидният монументъ, какъвто българската хумористическа литература е създала до сега —, помѣстено въ броеве 44. — 51. (отъ 17. августъ 1874. до 5. октомври с. г.) на Каравеловия вѣстникъ, внесло неописемъ смутъ въ прѣла умствоваща България.

IV.

Грѣбва да се отбѣлѣжи, че годината 73. въ сравнение съ другитѣ, е една отъ най-плодовититѣ литературни години въ живота на поета. Доволенъ съ най-скромното, намѣрилъ едно тѣсно къше за жилище, изъ помѣщението на печатницата, кждѣто слагалъ уморена снага за почивка, Ботйовъ се занимавалъ не само да пише оригинални съчинения, но и да прѣвежда. Съдналъ и прѣвелъ отъ руски „Историята на Дунавскитѣ българи“ (Иловайски), къмъ която отнесълъ около 16—17 обяснителни бѣлѣжки нуждни за врѣмето и още повече да попълни или поправи нѣйдѣ автора, — „Пжтуването на генералъ Липранди по България“ — печатана и като подлисникъ въ бждация неговъ в. Знаме, и трагедията „Кремуци Кордъ“. И тритѣ тѣзи съчинения сж допадали по вкусътъ на Ботйова. Читателитѣ разбиратъ защо.

Но единъ пловдивски книжаръ се отнесълъ до Л. Каравеловъ да му прѣведе нѣкаква аритметика, нѣкакви „Уроци за първитѣ четири аритметически правила“ отъ Михайловъ. Каравеловъ, като по-практиченъ и поматериалистиченъ, или като човѣкъ, който взелъ да клима къмъ по-друга посока, видѣлъ въ прѣдложението на книжарътъ единъ добъръ гешефтъ. „Ти, Ботйовъ, обърналъ се Каравеловъ къмъ нашия поетъ, — ще гледашъ да прѣведешъ аритметиката на Михайлова: ще капне отъ нея нѣщо. — Нѣмамъ нужда отъ никаква аритметика: свободата може и безъ нея — отговорилъ Ботйовъ. Той билъ непримиримъ привърженикъ